यती [१] व्युच्छन्ती दुहिता दिवः। अपो मही वृणुते चक्षुषा" इति। इयमुषाः 'अदृशी' दृश्यते। वशब्दोऽवधारणार्थः, दृश्यत एव। कीदृशी उषाः, 'प्रत्यायती' प्रतिदिनमागच्छन्ती, 'व्युच्छन्ती' प्रभातं कुर्व्वती, 'दिवो दुहिता' द्युलोकस्य दुहितृस्थानीया, 'मही' सर्व्वप्रजोपकारणं महती, सेयमेतादृशी सती 'चक्षुषा' प्रकाशेन,'अपोवृणुते' अनुष्ठीयमानं कर्मावृणोति, प्रकाशयतीत्यर्थः॥

तत्रैव याज्यामाह। "तमो ज्योतिस्कृणोति सूनरी। उदुस्रियाः सचते सूर्य्यः। सचा उद्यं नक्षत्रमर्चिमत्। तवेदुषो व्युषि सूर्यस्य च" इति। 'सूनरी' सुष्ठु सर्वस्य व्यवहाराणां नेत्री, उषःकाले हि सर्व्वे प्रतिबुध्य व्यवहरन्ति। तादृशीयमुषाः 'तमो ज्योतिः कृणोति' तमसा व्याप्तं जगत् प्रकाशेन व्याप्तं करोति। तदानीं 'सूर्य्यः', 'उस्रियाः' रश्मीन्, 'उत्सचते' उद्गतत्वेन सम्बद्धान् करोति, प्रसारयतीत्यर्थः। हे 'उषः' 'तवेत्' तवच, 'सूर्य्यस्य च', 'सचा' सहैव, 'व्युषि' 'व्युष्टौ, प्रादुर्भावे सति, 'उद्यं नक्षत्रं' उदितेन नक्षत्रेण, सदृशं दिनं 'अर्चिमत्' प्रकाशोपेतं भवति॥

अथ नक्षत्रचरोः पुरोनुवाक्यामाह। "सं भक्तेन गमीमहि। तं नो नक्षत्रमर्चिमत्। भानुमत्तेज उच्चरत्। उप यज्ञमिहागमत्" [२] इति। 'भक्तेन' अन्नेन हविर्लक्षणेन, 'सङ्गमीमहि' वयं सङ्गता भूयास्म, कर्मानुतिष्ठामेत्यर्थः। यन्नक्षत्रमुद्दिश्य वयं कर्म कुर्मः, 'नः' अस्मदीयं, 'तत्' 'नक्षत्रं',